

sygn. akt IX Ka 54/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Walenta

Sędziowie : SO Lech Gutkowski

SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Protokolant : st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Bożeny Mentel

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 r.

sprawy **S. B.** oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego Prokuratury Toruń Centrum – Zachód w Toruniu

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z 19 listopada 2012 r. sygn. akt II K 1118/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie opisu przypisanego S. B. w punkcie pierwszym czynu w ten sposób, że ustala, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na skutek którego oskarżony spowodował nieumyślny wypadek, miało charakter nieumyślny;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 54/13

UZASADNIENIE

S. B. został oskarżony o to, że w dniu 13 maja 2012 r. w T. na drodze nr (...) na wysokości znaku pionowego „obszar zabudowany” kierując pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), jadąc z kierunku G. zjechał na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z jadącym w kierunku przeciwnym pojazdem marki A. o nr rej. (...) w wyniku czego kierujący pojazdem marki A. B. G. doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania kości krzyżowej w obrębie masy bocznej po stronie lewej, rozejścia prawego stawu krzyżowego biodrowego oraz spojenia łonowego, rozdarcia krezki jelita cienkiego i esicy oraz otrzewnej z następowym krwawieniem do jamy otrzewnej, pozaotrzewnowego urazu pęcherza moczowego z uszkodzeniem cewki moczowej, złamania wyrostków poprzecznych kręgow od L3 do L5 kręgosłupa odcinka lędźwiowego, złamania żebra VIII w linii pachowej po stronie prawej, otarcia naskórka okolicy szyi oraz zasinienia okolicy krocza i kończyny dolnej, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu B. G. pod postacią choroby realnie zagrażającej jego życiu,

- tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 1118/12, uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 177 § 2 kk i za to, na podstawie art. 177 § 2 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę 20 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zapłaty na rzecz pokrzywdzonego B. (S. kwoty 15.000 zł tytułem częściowego odszkodowania za wyrządzoną szkodę.

Zasądził od oskarżonego S. B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. G. kwotę 863,76 zł tytułem kosztów pełnomocnika ustanowionego w sprawie.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 zł tytułem opłaty oraz kwotę 184,70 zł tytułem wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania.

Wyrok ten zaskarżył na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny,

zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie w zawartym w sentencji kwestionowanego orzeczenia opisie czynu

przypisanego oskarżonemu ustawowego znamienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 kk w postaci nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które skutkowało spowodowaniem nieumyślnego wypadku, w wyniku czego oskarżony został uznany za winnego dopuszczenia się występku z art. 177 § 2 kk, pomimo braku w przypisanym czynie wszystkich znamion czynu zabronionego.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ujęcie w opisie czynu, którego winnym popełnienia uznany został oskarżony, jego znamion, tj. tego, iż oskarżony nieumyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym nieumyślnie spowodował wypadek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego - podobnie, jak i skarżącego - nie budziła prawidłowość przeprowadzonego postępowania, ani poczynionych ustaleń faktycznych. Sąd I instancji słusznie uznał oskarżonego za winnego spowodowania wypadku, w wyniku którego pokrzywdzony doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu.

Mając na uwadze, że do popełnienia, mającego charakter nieumyślny, czynu z art. 177 § 2 kk dojść może zarówno w wyniku umyślnego, jak i nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu przez sprawcę, uzasadniając rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, sąd analizował tę kwestię w pisemnych motywach orzeczenia.

Sformułowany po przeprowadzeniu rozważań w tym przedmiocie wniosek, że naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym miało charakter nieumyślny, w pełni należało zaaprobować. Z zebranych dowodów przedłożonych wraz z aktem oskarżenia jednoznacznie wynikało, że w chwili zdarzenia był on trzeźwy, brak było również podstaw do przyjęcia, że poruszał się z nadmierną prędkością. Oskarżony nie podał żadnych konkretnych powodów wykonania przez siebie manewru zmiany pasa ruchu, nie mającego żadnego racjonalnego uzasadnienia w sytuacji panującej wówczas na drodze. Powyższe faktycznie wskazywało na to, że nagle zjechał on na przeciwległy pas ruchu, którym poruszał się pokrzywdzony, dlatego, że nie zachował należytej ostrożności i znajdując się na łuku drogi błędnie ocenił sytuację i jak się później okazało, przeceniając swoje umiejętności, uznał, że uda mu się „wyrobić zakręt”.

Jednakże z uwagi na fakt, że powyższe, trafne ustalenia co do charakteru naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które doprowadziło do wypadku, nie znalazły odzwierciedlenia w treści wyroku, zaskarżonego orzeczenia nie sposób było zaakceptować. Zarzucając naruszenie przepisów określających zasady redagowania wyroków, skarżący trafnie wskazał, że zaskarżone orzeczenie wymagało w tym zakresie korekty. Nie ulega wątpliwości, że ustalenia istotne z punktu widzenia prawidłowej oceny prawnej czynu sprawcy winny zostać dokonane wprost w treści wyroku i wynikać z opisu przypisanego mu czynu. W wypadku przestępstwa z art. 177 § 2 kk popełnionego przez oskarżonego - co przyznał sam sąd orzekający - oznaczało to, że konieczne było jednoznaczne przesądzenie w wyroku sposobu naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa ruchu.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego S. B. o ustalenie, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na skutek którego spowodował on nieumyślny wypadek, również miało charakter nieumyślny.

Zaaprobować w pełni należało - jako ukształtowane zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 53 kk, w szczególności należycie uwzględniające nie budzący wątpliwości dla sądu orzekającego fakt, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym - rozstrzygnięcie o karze.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciążył Skarb Państwa uznając, że przemawiając za tym względy słuszności, gdyż to nie jego postawa przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.